

LIBRARY

GIFT OF

Mrs. N. J. W. Nelson
1954.

Columbia

Tidning för Columbia-konferensen.

Vol. IX *Rock Island, Ill., och Moscow, Idaho, Januari 1908* No. 1

Frank Kelly & The Jeweler & Moscow, Idaho

För absolut säkerhet och 4 pro-
cents intresse insätt edra
besparingar i

First Trust Company

Skandinavisk Bank

H. MELGARD - - KASSÖR

The First National Bank of Moscow

Established 1885

Oldest and Largest Bank in
Latah County.

Every Accommodation Extend-
ed Consistent with Con-
servative Banking.

Troy Lumber & Manufacturing Co., Limited

TROY, IDAHO

Manufacturers of

Lumber, Sash, Doors, Mouldings, Interior Finishings, Bank and Store Fix-
tures, Fruit Boxes, Etc., Etc.

FIRST BANK OF TROY

—GENERAL BANKING—

Officers and Directors:

O. A. Johnson, President.
Jno. P. Vollmer, Vice President.
S. A. Anderson, Cashier.
T. J. Cooper, Ass't Cashier.
Oscar Larson. — Emil Nelson.

Capital fully paid	\$20,000.00
Surplus & Undivided Profits	6,000.00
Statutory Responsibility	20,000.00
Depositors' Security	\$46,000.00

Our Aim is to our Best for our Depositors' Safety and Convenience

For any thing in the drug line

The Owl Drug Store

S. L. WILLIS Proprietor

Browne Block - Moscow, Idaho

Madison Lumber Co.

Dealers in all kinds of

Building Material

Coal & Wood. Moscow, Idaho

Model Stables

A. OVERBY — Proprietor

Feeding and Livery, Reasonably

Phone 511 Moscow, Idaho

SWANN & COFFIN

Dealers in

Fancy and Staple Groceries

Let us figure with you

Moscow Idaho

The Moscow Steam Laundry

Den enda Svenska Tvättin-
rättning i Palouse-distriktet

Agenturer:

Farmington, Garfield, Palouse,
Collfax, Genesee, Troy, Kendrick,
Juliaetta, Lenore, Peck, Culdadesac,
Kippen och Lewiston.

Endast första klassens ar-
bete utföres.

C. B. GREN, ÄGARE

Idaho—Washington
Light & Power Co.

R. HODGINS,

Druggist och Kemist.

Stort förlag af skol- och andra böcker
samt utrustning för kontor och skolor.
Nya Testamenten, Biblisk Historia,
Katekes m. fl.

MOSCOW, - - - - IDAHO.

Will E. Wallace

JUVELERARE och OPTIKUS

Opp. Post Office. - Moscow, Idaho.

The Cloak Store

J. W. Andrews, Prop.

Every thing for Ladies Ready to Wear.
Moscow's Only Exclusive Ladies' Store.
(We cater to every Feminine Want.)

Main Street — next to City Hall

A. L. VROMAN & SON

PLUMBING AND HEATING
CONTRACTORS.

610 S. Main Street, Moscow, Idaho.

DAVID and ELY Co. Ltd.

Moscow and Palouse.

The Store Where Quality Reigns
Supreme.

We keep every thing to Eat and
Wear.

Scandinavian Clerks in all Depart-
ments.

COLLINS & ORLAND HARDWARE CO.

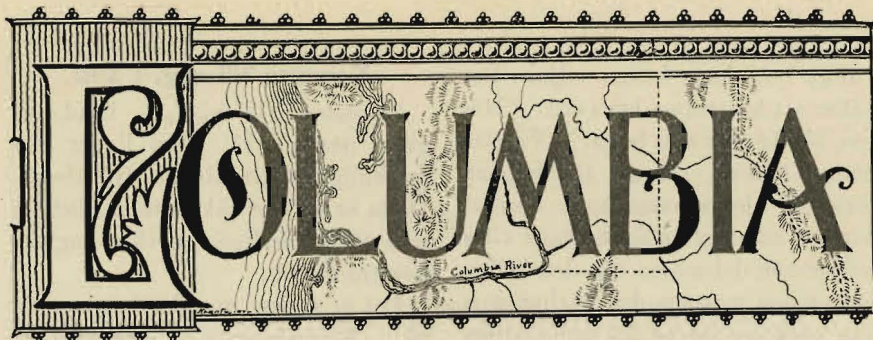
General

Hardware

MOSCOW, - - - - IDAHO.

A. P. Hegge, The Barber

South Main St., Moscow, Idaho.

Årg. IX.

Januari 1908.

Nr 1.

Hjärtebön.

O Gud, från synden förlösa mig
och gör mig redo att möta dig!
Gör själen fri från hvart ondt begär,
att du må kunna bli gästen där
i detta år.

Och blif ej endast hos mig en gäst
i sabbatsstunder, vid högtidsfest,
nej, stanna hos mig i all min tid,
ty endast då har jag hjärtefrid,
när dig jag har.

N/NNL

Godt nytt år!

Es. 61: 2.

Vid ett årsskifte är det vanligt att tillropa hvarandra: Godt nytt år! I somligas mun är detta blott en tom fras; i andras är det en välment önskan om timlig lycka; i åter andras är det en från hjärtat gående bön, att föremålet måtte blifva delaktigt af i synnerhet det högsta goda, som här kan blifva någons beskärda del, nämligen andlig välsignelse: Guds nåd i Kristus Jesus till syndernas förlåtelse och barnaskap hos Gud.

Gud har uttalat sin nyårsönskan, och hvad denna är säger oss det antecknade bibelstället. Om vi icke alltid kunna vara vissa på att män-

niskor mena allvarligt med sina välönskningar, så behöfver ingen vara oviss om hvad Gud menar, när han tillönskar oss ett "nådens år". Men han icke blott "önskar" oss sin nåd och allt godt, utan han har tillika träffat de härligaste anstalter, hvarigenom vi kunna komma till delaktighet däraf. När Herren Jesus i Nasarets synagoga läste: "Herrens Ande är öfver mig; därför att han har smort mig till att predika evangelium för de fattiga; han har sändt mig till att läka de i hjärtat förkrossade, till att förkunna de fångna frihet och de blinda syn, till att försätta de sönderslagna i frihet, till att predika ett behagligt Herrens år", så tillämpade han de orden på sig själf. Och genom sitt frälsareverk har han beredt tillgång för alla till nådeårets alla salighetsskatter.

Med det nu ingångna nya året ha vi fått börja en liten del af det stora nådens år, som med Jesus uppgått för all världen. För oss vill han göra det till ett nådens år i sanning, blott vi icke lägga hinder i vägen. Vilja vi låta honom göra så? Huru skall det då tillgå, om detta år skall för oss blifva hvad Herren vill? Jo, vi skola tro på honom, älska honom,

villigt lyda hans heliga vilja. Det gäller att hörsamma hans ord. "Hörens, så får eder själ lefva." Vi böra nalkas honom, komma till honom, förblifva i hans gemenskap. I ordet böra vi ständigt inhämta hans vilja och genom detsamma och den heliga nattvarden mottaga den näring, som kan göra oss starka till den andliga människan. I bönen böra vi flitigt och troget ungås med vårt lifs Gud. Guds harnesk böra vi ikläda oss, på det att vi må blifva skickliga till att segerrikt möta de grufliga andliga fiender, som söka vår ofärd.

Se här en liten enkel anvisning för hvar och en som önskar goda dagar, ett godt år: "Afhåll din tunga från det som är ondt och gör det som är godt, sök frid och trakta därefter." Vandeln ibland medmänniskor och det personliga helgelselivet kräfva den noggrannaste omsorg å den kristnes sida. Vaksamhet öfver sig själf är ytterst nödig. Men till allt vill Herren gifva nåd åt den som uppriktigt beder därom. Må blott ingen undandraga sig de heliga förpliktelser han har såsom ett villkor för nådens erhållande och delaktigblifvande af ett godt år.

Blifve detta nya år ett sannskyldigt nådens år för oss såsom enskilda, såsom församlingar, såsom konferens och synod.

"Gif, o Jesus, fröjd och lycka,
ett nytt år går åter in;
värdes ock på nytt intrycka
i mitt hjärta viljan din.
Gif att själen, ren och from,
blir på nytt din egendom.
Ny välsignelse och gamman
skänk af nåd oss allesamman."

NJW.N.

Kommen till mig, I alle!

"Kommen till mig", — hvad ligger i dessa ord? Däri ligger den personliga anslutningen till Jesus. Detta är en stor sak, men det behöfs icke så synnerligen mycket dogmatisk tro därtill.

Det är viljan, som det kommer an på. Förändringen i människans hjärtelag är det afgörande.

Säg till Jesus: "Min tro är så bristfällig och svag, Jag tror så litet af det, som jag kanske skulle tro på, men vill du taga emot mig lika fullt, så vill jag gifva dig mitt hjärta." — Då har något skett.

Och hvad har skett?

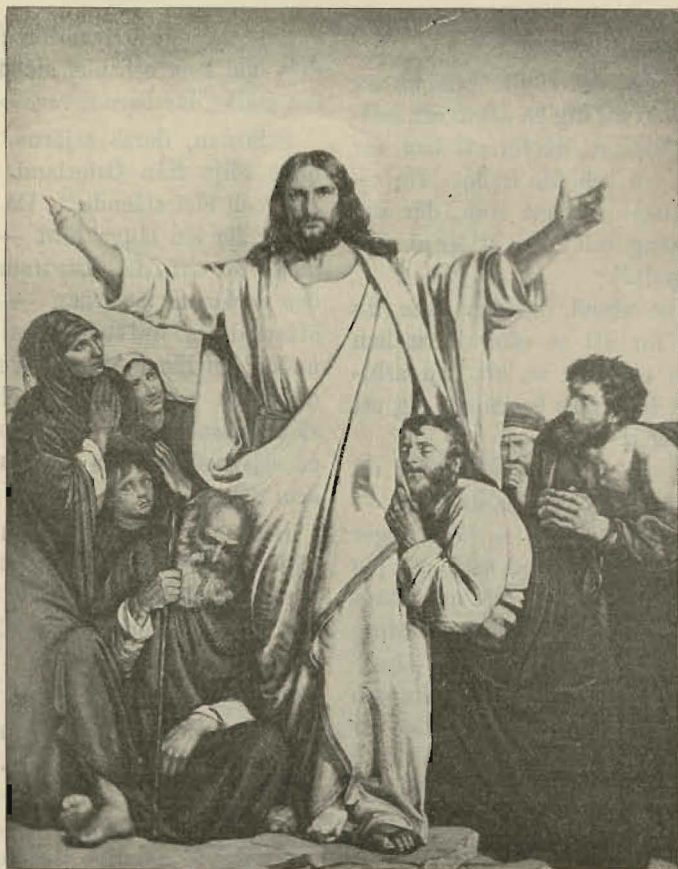
Du har *kommit till Jesus*, och då reder han ut alltsammans för öfrigt, ty han säger: "Kom blott till mig, och det du har att strida emot, det skall du få hvila ifrån."

Det är denna personliga anslutning till Jesus, som det kommer an på. Men det ligger ju visserligen också något stort i den, ty däri ligger en brytning med det gamla, gudlösa lifvet. Du har vändt dig till Jesus och till Gud.

Men det kan fattas mycket i din tro. Det kan finnas många lärosatser, som du arbetar med och är högligen betungad af. Om allt detta ditt inre arbete säger Jesus: "Jag vill gifva dig hvila."

Lägg märke till dessa människor, som mötte Jesus i Judalandet. Han sade: "Kommen till mig", och de kommo. Men huru mycket trodde de?

Den kananeiska kvinnan — kvinnan, som hade lidit af blodgång — de tio spetälske — huru mycket af det som du sträfvar med och arbetar

på att tro, hade de reda på? — Huru mycket hade de reda på af det som står i trons artiklar?

Men när de kommo så svaga i sin tro, så *fingo* de väl icke hvila?

Hvem blef bortstött? Ingen.

De kommo till honom sådan, som han stod framför dem. Gör du också på samma sätt!

Du tror ju, att det finnes en person, som heter Jesus. Han står framför dig i gudomlig gestalt — ren och kärleksfull — mäktig och

dragande — sannfärdig och obetingadt förtroendeingifvande. Och han har gifvit sitt lif för dig. Nå väl, kom till honom, sådan som han verkligen står för dig.

“Kom till mig”, säger han, “så skall jag reda ut alla svårigheterna för dig.” Det är detta, som gifver en så trygg och ljuffig hvila.

Men det ser ut, som om de kristna vore rädda för att taga emot hvilan. De tycka icke, att de äro kristna, om de icke få strida och arbeta

och kanske ändå ingen väg komma.

Att lägga bort all fruktan och taga emot hvila för hjärtat, det äro de så rädda för.

Tänk, om det skulle komma en främmande till dig en afton och bedja om härbärke, därför att han var så trött och behöfde hvila. Du visade honom in i ett rum, där det stod en säng, och sade: "Var så god, sof nu godt."

Men en stund därefter kom du in igen för att se efter huru han hade det och fick se, att han arbetade och förgäfves bemödade sig att lyfta sängen.

"Min käre vän, hvad är det du håller på med", skulle du säga — "vill du icke hvila?" — "Jo", säger han, "men jag tycker icke, att jag kan hvila, förrän jag lyft upp sängen, så att jag får lägga någonting under henne. Hon står för lågt." Och så fortsätter han att arbeta och vara betungad af sängen i stället för att lägga sig i henne.

I viljen säga: "Hvem handlar så dåraktigt?" — Nej, i lekamliga ting gör ingen det. Men i andligt afseende göra många kristna så.

De säga: "Jag måste lyfta upp min tro till större styrka och klarhet, innan jag kan tänka på att taga emot hvila för mitt hjärta."

Nej, hvila vid den tro du har.

Tag emot hvilan! — Det är godt och väl att arbeta på sitt inre lif. — Jesus talar just till dem som arbeta. Men kasta bort din fruktan och tag emot hvilan.

J. J. JANSEN.

Ju mer du offerar dig för människor, desto mer kommer du att älska dem.

Stjärnan, som de hade sett i Österland.

Stjärnan gick framför dem, till dess hon kom och blef stående öfver det ställe, där barnet var. — —

Stjärnan, deras stjärna, som de hade följt från Österland — "hon kom och blef stående." De voro vid målet för sin långa färd — och vid målet för sitt lif. Hur underbart — den strålände stjärnan — så högt öfver deras hufvuden den tindrat under den långa, dystra ökenfärden, då vägen var så ändlös och sanden så brännande. — — De kunde aldrig nå stjärnan — men *hon* kunde visa *dem* vägen.

Hade de aldrig misströstat, icke någon gång trott, att hennes sken var bedrägligt — att vägen var ändlös och målet oupphinneligt? — Den lilla tindrande stjärnan, hvarför följde de henne?

"Stjärnan, som de hade sett i Österland, hon gick före dem." Hoppet hade fyllt deras bröst — det var så svagt i början, kanske endast som en aning — men det dref dem ut — från hemmet, från allt — för att söka — judakonungen, Fridsfursten. Och nu tindrade stjärnan så underbart klart, de voro vid målet, de skulle stå inför konungen. — — De framburo häfvor: guld, rökelse och myrra. — Sitt hjärtas häfvor framburo de: all deras hjärtas längtan — den "långa längtan", som åren och mödosamma vägar endast gjort än mera brännande; den fasta förtröstan att ändå nå målet, som icke lämnade dem, fast stjärnan endast tycktes föra dem allt längre bort i öknar och vildmarker; hjärtats ödmjukhet

— de knäböjde för *barnet*, “som låg i krubban”.

“Stjärnan, som de hade sett i Österland — till dess hon kom och blef stående.” En gång så att säga “stannar stjärnan” — hon, som lyst dig, du irrande vandrare, lyst dig, äfven då mörkret var som tätast, eller då endast en drömlätt skymning gömde henne för din blick. Ofta trodde du, att stjärnan var borta — för alltid, men genom töcknet kunde du åter se henne lysa. Åh, en gång skall du se henne stråla så underbart — klarare än någonsin. Stunden är inne, *din* stund: du får ingå i helgedomen, du får knäböja inför konungen, du får frambära dina häfvor. —

Du kanske ej vet — kanske har du glömt — den stund, då du först gick ut att söka konungen. Säkert var det en mörk och stormig kväll — ack, du hade *syndat*, och därför var det endast mörker — det var då, du först såg stjärnan; hon lyste så matt, tyckte du, det *hopp* hon tände i din själ, var som en liten flämtande låga, hvilken hvarje ögonblick hotade att slockna. Men du *kunde* ej släppa stjärnan ur sikte, du måste följa henne, tro på henne, tro, att hon slutligen skulle leda dig till den hamn, dit du ville, fastän den väg, hon ledde dig, var så underlig, mödosam och ofta farlig, där den långsamt, ack, så långsamt, slingrade sig fram.

Ack, du vet ej, hur stark den långa omvägen åt öknen har gjort din först så bäfvande tro! Du vet ej, hur den långa väntetiden hade kommit ditt hopp att allt fastare omfatta det ögonblick — det *måste* ju komma — då stjärnan skulle “stan-

na”, då du skulle få skåda “konungen i hans härlighet” och framföra dina gömda häfvor: hjärtats tro, hopp och allt öfvervinnande tålmod.

Är din tro i detta ögonblick ett segervisst skådande af härlighet, ditt hopp omfattande allt det ljusa “bortom”, du, som står inför Konungen och tjänar honom? Glöm ej, nej, minns den tiden, då du ännu följde *stjärnan ifrån Österland!*

ELVI.

En pärla.

Jag sökte pärlor, äkta pärlor. Min inre varelse fordrade, att de skulle vara äkta, att de skulle vara så klara och genomskinliga som dagdroppen, hvilken i blommans kalk speglar solens ljus. — Och med mig sökte många andra.

Jag fann pärlor ibland efter en hel dags sökande, jag fann dem i aftonens timmar, då solen gått ned. Och jag vardt glad, ty jag älskade pärlor. Men då solen gick upp, i morgonljusningen af en ny dag, då såg jag, att mina pärlor ej voro äkta, de hade pärlans form, men ej hennes klarhet.

Och de, som sökte med mig, de sade: “Det är fåfängt nu att finna äkta pärlor, nöj dig med dem du fann, de likna ju pärlor!” Jag trodde dem, men kunde dock ej upphöra att söka.

I morgonsolens ljus, i middagens hetta, då solen sjönk i kvällens dunkel, jag sökte ännu i nattens tysta timmar.

Så fann jag en gång en pärla, den klaraste af alla, som jag funnit. Och jag vardt glad, ty jag var trött af mitt långa sökande.

Jag såg i den pärlan solens bild, solens härlighet och ljus, och jag var nöjd med hvad jag funnit. Jag älskade pärlan för den sol, som den speglade, och jag gömde skatten vid mitt hjärta som min dyraste egenhet; jag var rik, jag var lycklig.

Men då hände sig, att jag under en resa blef öfverfallen af röfvere, och de togo från mig allt hvad jag ägde, och först togo de pärlan. Blödande ur många sår lämnade de mig sedan i ödemarken att förgås.

Mycket folk gick förbi mig, men då de sågo mig ligga blödande, förstodo de, att trakten var osäker, och de skyndade förbi.

Somliga människor stannade dock en minut, och då jag sade dem, att jag sörgde öfver den skatt, som jag förlorat, sade de: "Samlen eder icke skatter på jorden, som mal och rost förstöra, och där tjufvar bryta sig in och stjäla."

Men jag hörde ej på dem, ty min själ var bedröfvad intill döden. Och människorna drogo bort och lämnade mig ensam att dö i öknen.

Då slöt jag mina ögon och var ej till för någon eller något.

I den stunden ropade någon mitt namn. Det var en röst, så låg som en hviskning, som en röst inifrån min egen själ, men det var på samma gång en stämning så mäktig, att himmel och jord behärskades af den.

Och då jag öppnade mina ögon, stod en hög främling framför mig.

"Du är sårad", sade han, "låt mig hjälpa dig."

Han förband och helade mina sår och talade ljufliga ord till mitt hjärta. Undrande såg jag upp i hans ansikte, det var som en ängels ansikte, ja, det sken som solen.

För den synen glömde jag all världens härlighet och glans, glömde pärlan, som spëglat solen, och hvars förlust jag begrätit, jag glömde allt annat och sade: "Herre, jag vill följa dig, hvart helst du går!"

Men medan jag så talade, blef han som förklarad för mig, och jag såg, att det var honom jag sökte, då jag sökte pärlor, det var honom, som min själ åträdde, då jag aldrig blef nöjd med de pärlor jag fann, och det var något af hans klarhet, som jag såg och älskade hos den pärla jag förlorat.

Nu söker jag ej pärlor mer, ej skatter, som mal och rost förstöra och som tjufvar kunna stjäla från mig. Nu följer jag i den mannens spår genom lifvet, och dalarna bli ljusa och höjderna stråla af klarhet.

Och ju närmare jag följer honom, ju mera skön och härlig blir han, — och ju mera slocknar jag och allt som hör denna världen till.

Men då jag slocknar, då lyser hans, min Jesu, härlighet in i mig, — och då jag upphört att vara till, då är jag — en pärla i hans krona.

HILLIS GRANE.

Lärjungasinne.

Han gick i sin Mästares skola, och då blef hvar börda så lätt; han önskade blott att få tjäna sin Herre på trognaste sätt.

Han ville blott vittna för alla, att allting för intet han fått af honom, som ännu i kärlek det brutna gör heladt och godt.

Han ville blott vara en stridsman i Herrens och Frälsarens här, som visste, att skuggorna vika för den som hans korstecken bär.

G. W.

Kyrkliga nyheter.

Ny församling. Den 12 november stiftades af dr G. A. Anderson den sv.-finsk ev. luth. Bethesda-församlingen i Mt Vernon, Wash., med 28 kommunikanter. Hon har utsikt att växa.

* * *

La Conner. Den 21 november hade vår församlings kvinnoförening syauktion. Behållningen blef något mer än \$100.

* * *

Cocur d'Alene, Idaho. Tacksägelsedagen serverade församlingens kvinnoförening "supper" och hade försäljning af saker, som den under året förfärdigat. Tillströmningen af folk var stor, och både måltiden och auktionen voro lyckade. Man vet af erfarenhet att då våra kvinnor bjuda på måltid, så vankas både mycken och god mat.

* * *

Troy. Tacksägelsedagen firades med sedvanlig gudstjänst samt upptagandet af ett offer under kvinnoföreningens auspicioer. Föreningen beslutade ursprungligen att på denna dag bjuda församlingen och dess vänner på gemensam middag mot en viss afgift, men ändrade sedan detta beslut och bad i stället om tillåtelse att genom sin kassör, mrs August Johnson, få göra en insamling eller upptaga en frivillig subskription i kyrkan efter gudstjänstens slut på tacksägelsedagen till förmån för föreningens kassa. Trots den regniga väderleken kom oväntadt mycket folk till gudstjänsten, och insamlingen lyckades förträffligt, så kassan förökades med \$62.50; och ännu väntar kassören på ytterligare bidrag

från sådana, som ej kunde komma tillstädes nämnda dag.

Det är godt att tacka Herren och lofsjunga hans namn. Ändamålet med detta offer var först och främst att samla medel till inköp af en kyrkostove, som föreningen åtagit sig att betala, men det kom ju in nog för stove och mycket mera därtill, så att Herren välsignade oss rikligen nu såsom förr. Och vi behöfva ännu mera nytt i vår förnyade kyrka, så att öfverskottet från tacksägelsedagsinsamlingen behöfver ej länge ligga obrukadt i kassörens förvaringsrum.

Aftonen den 13 december höll ungdomsföreningen ett väl besökt möte i herrskapet Olof Olsons gästvänliga hem. På programmet förekommo duett af fröknarna Hilda och Nora Olson samt af pastor Hawkins och fru Theo. Lundquist; solo af fru Axel Olsson och hr A. P. Dethlofs; vald läsning af hr Carl Smith och fröken Marie Johnson, principal för stadens skola; äfven ett tal af pastor Nelson från Moscow, som helt oväntadt dök upp ibland oss i COLUMBIAS intresse.

Föreningen beslöt enhälligt att betala för den nya predikstolen och dito altaret för kyrkan. De kosta ungefär åttio dollars. För att fortast möjligt samla dessa medel beslöts att servera middag nyårsaftonen samt att hålla en korgfest den 3 jan. Heder åt vår ungdom, som på detta sätt ådagalägger sitt varma intresse för församlingens verksamhet.

Gud vare tack för all andlig och lekamlig välsignelse under det gångna året. Han gifve oss nåd att rätt använda de pund han förlänat, att

vi må blifva föremål för ännu rikligare välsignelse under det nya året.

* * *

Seattle. Dorkas-föreningen hade sin höstauktion eller andra missionsauktion under året den 15 november. Denna förening har under året insamlat mellan \$300 och \$400. Hon har arbetat uteslutande för missionen i Ballard, Seattle. Gud vare tack för denna flitiga, hjälpsamma förening. Må han få välsigna alla som deltagit i arbetet.

Tacksägelsedagen firades med högmässogudstjänst på förmiddagen och fest på aftonen, då ett mycket godt program utfördes, som följer:

1. Orgelsolo af prof. Adolph Edgren.
2. Bön af pastor M. L. Larson.
3. Solo och kör, "Dotter Sion", af mrs Edgren och kören.
4. Bassolo, från oratoriet "Skapelset", af mr W. Fogelstedt.
5. Högtidstal af Hon. Mayor William Hickman Moore.
6. Sopransolo, "Praise the Lord", af mrs Edgren.
7. Solo med kör af mrs Edgren och kören.
8. Deklamation, för tillfället författadt poem, af prof. A. Edgren.
9. Violinsolo af mr George Hagström.
10. Vokaldnett, "The Autumn", af prof. och mrs Edgren.
11. Solo med kör, "Halleluja", af mrs Edgren och kören.

Vår aktade borgmästare uttryckte sin tora belåtenhet med programmet och sade bl. a.: "You have splendid music here."

Upp till den 1 dec. har vår församling under året förökts med 7 kommunikanter genom konfirmation, 97 kommunikanter och 21 barn genom intagning. Församlingen

räknar nu jämnt 400 kommunikanter. O, att den gode Guden finge föra hvarenda själ hem till den himmelska härligheten.

* * *

Everett—Bellingham. Kära COLUMBIA, tillåt mig genom dina spalter sända en hälsning till vänner och bekanta.

Den 3 november tog undertecknad afsked från den lilla kära församlingen i Bothell. Under den tid jag betjänat densamma, har jag lärt älska och värdera henne, och är det därför med saknad jag nu skiljes från henne. Hon bevisade ock in i det sista sin tacksamhet för ordet, som hon så gärna och uppmärksamt lyssnat till. Till afsked upptogs ett efter omständigheterna stort offer, för hvilket jag härmed ville säga ett hjärtligt tack! Hafven tack för all kärlek och uppmuntran jag fått röna hela tiden jag varit bland eder.

I Everett sade vi farväl den 10 november. Många varaktiga minnen bära vi med oss från vår vistelse där. Sjukdom och sorger hafva varit våra trogna följeslagare hela tiden där, men den käre Guden, som vet hvad hans barn behöfva, har nådeligen hjälpt och burit oss igenom. Äfven där äga vi vänner, som vi vilja säga ett hjärtligt tack för all bevisad kärlek. Till ungdomsföreningen särskildt säga vi ett varmt och innerligt tack för den uppmuntran vi fått röna. Sista mötet vi hade med föreningen afslutades med en verklig öfverraskning. Då vi voro redo att afsluta mötet, framträdde föreningens nyvalde president, hr August Hysten, och höll ett kort, men väl öfvertänt afskedstal, och på en vink

af honom framträdde föreningens sekreterare, hr Ed. Söderman, och öfverlämnade å föreningens vägnar ett dyrbart minne, en käpp med guldkrycka med namn och dato ingraveradt. Detta minne skall följa mig, hoppas jag, såsom stöd för lifvet och lifligt påminna mig ungdomens i Everett tillgifvenhet för sin lärare. Ett uppriktigt tack, unge vänner, för all eder kärlek! Må nu Guds Helige Ande få vara edert stöd i lifvets stormar och skänka eder den seger, för hvilken jag ock bland eder arbetat och bedit, så att vi med fröjd må mötas en gång i himmelen.

Den 16 november anlände vi till vårt nya fält och mottogos med glädje af herrskapet Lindens i So. Bellingham. De omtänksamma kvinnorna hade på förhand iordningställt det hus vi skulle flytta in uti. Så snart vi hunnit någorlunda i ordning i huset, infann sig en stor skara vänner för att hälsa oss välkomna. Välkomsthälsningen framfördes af diakonen Jerstedt och afslutades med ett kärleksbref, innehållande åtskilliga af Onkel Sams örnar, ett värtaligt bevis uppå församlingens glädje att åter hafva lärare bland sig. Kvinnorna togo köket i besittning och serverade senare på aftonen kaffe med åtföljande godsaker. Aftonen förflöt under tal, sång af kören och för öfrigt muntert samtal.

Äfven i Ferndale blefvo vi mottagna på samma sätt, då vi söndags e. m. den 1 dec. voro där första gången. Äfven här hade man samlat en rätt stor summa penningar för att lätta flyttningsomkostnaderna, och diakonen Anderson framförde församlingens hälsning och uttryckte

sin glädje att åter hafva fått en lärare.

I Clearbrook blefvo vi ock mottagna med glädje och förtroende, och vi hoppas, att ordet skall blifva till välsignelse bland ett folk, som så längtar att få höra det och så gläder sig öfver att äga det. Till alla våra nya vänner här ett hjärtligt tack!

Gud gifve nu sin välsignelse till vårt arbete, och gifve han rik skörd från detta fält för himmelen, på det att både församlingar och lärare må få gemensamt glädjas!

1411 Douglas ave., So. Bellingham, Wash., den 6 dec. 1907.

V. N. THOREN.

* * *

Moscow. När litet sker, är ock föga att säga. Och helt litet har här tilldragit sig den flydda månaden, utom det sedvanliga. Kvinnoföreningen hade ett väl besökt möte den 11 dec. hos mrs Aug. E. Anderson. Inkomsten blef \$5.50. Föreningen beslöt att skänka församlingen hvad den hade i kassan, ungefär \$70. Den har förut detta år skänkt församlingen \$215. Den beslöt äfvenså att servera en äkta svensk lutfiskmiddag i kyrkans undervåning nyårsaftonen.

Willing Workers höll sitt senaste möte i nyssnämnda hem den 14 dec. Många små flickor voro närvarande, och inkomsten blef \$1.30.

Ungdomsföreningen höll en korgfest i kyrkans bottenvåning den 13 dec., men den rönste dock icke önskvärd uppmuntran. Kanske man hade skroek med hänsyn till talet 13, dagens dato? Det var nära därän, att vi blott blifvit 13 besökare, och inkomsten blef \$13 och några cents!

Någon gudstjänst höll församling-

en icke tacksägelsedagen, emedan pastorn inbjudits att predika vid den af stadens samtliga kyrkor anordnade tacksägelsegudstjänsten i den amerikanska baptistkyrkan.

* * *

I *Pacific Tribune* för den 18 dec. hämta vi den nyheten, att pastor B. S. Nyström i Hockinson, Wash., kallats till lärare för So. Tacoma, Sunne, Olympia-pastoratet.

* * *

Portland. Augustana. Ur enskildt bref från pastor Tolin göra vi med hans gifna tillåtelse ett utdrag som följer: "Sedan konf. beslutade *ihjul* COLUMBIA, har jag haft föga lust att skriva, men är nu denna *dufva* så seglifvad, att hon lefver äfven sedan hon blifvit — 'halshuggen' hade jag så när sagt —, så händer det att jag kan sända litet spaltfyllnad allt emellanåt. Bättre torde dock vara att söka sprida tidningen till hvarje hem. Lefver hon och jag får tid framefter nyåret, så skall jag försöka ett tag. Nu har min tid varit strängt upptagen med kyrkobygget m. m., och här är ondt om penningar. Kyrkan är färdig. Vi ha firat gudstjänst i kapellvåningen sedan första söndagen i adventet, och juldagsmorgonen flytta vi in i kyrkan. Hon rymmer 300, kostar \$6,000 med allt om allt. Skuld \$3,000. Föramlingen räknar 98 kommunikanter, flera nya vid nyåret. Vi hade tänkt bli själfuppehållande redan nästa år, men nu komma "dåliga tider" och gör det något svårt. En kör på mellan 15 och 20 röster öfvar sång till jul. Det ljusnar något."

En sann omvändelse är aldrig för sen, men en sen omvändelse är sållan sann.

En gammal man berättade en gång på sin dödsbädd under tårar, huru Herren hade sökt honom ganska tidigt i hans barndom,

Då hade han bedt Gud att få lefva, tills han blef en yngling och ville då omvända sig.

Gud hörde hans bön.

I hans ungdom sökte Herren honom igen, i synnerhet vid hans första nattvardsgång. Då bad han åter Gud att få lefva, tills han blefve en oberoende man och ville då gå in i vingården.

Den tålige och långmodige Herren gjorde, som han begärde. Vid hans fyllda 50 år återkom Gud på nytt, men då var han så upptagen af omsorger om det mångahanda att det ena nödvändiga icke kunde medhinnas.

Åter förnyade han sin bön till Gud, att han måtte få lefva, tills han blef gammal och hans barn kunde öfvertaga alla husets bestyr. Gud hörde ock denna bön. "Och nu", sade han, "ligger jag här vid 85 år i mina synder och skulle vilja omvända mig, men kan icke. Gud har öfvergifvit mig, ty jag har för länge gäekats med honom."

Kort efter denna bekännelse ingick han i evigheten för Guds ansikte.

Lätom oss här af taga varning! Om du i dag hörer Herrens röst, så förhärda icke ditt hjärta!

När du frestas till att bli trött på någon, tänk på att den människan också har profningar och bed för den.

OSCAR II OCH ÄNKEDROTTNING SOPHIA.

Den ovevklige liemannen gör sina skördar i konungens slott såväl som i dagakarlsens koja. Han har intet anseende till person. Sorgens dok har utbredt sig öfver Svea rike. Dess älskade, fridsälle monarch är ej mer. Oscar II var en mångsidigt begåfvad och bildad man. Däri stod han bland nutidens regenter sanno-

likt främst. Sällan har väl en monarch åtnjutit så allmän aktning och kärlek af sitt eget folk och af samtida regeringar som han. Den insats han gjort till sitt folks väl skall historien veta att tillbörligt uppskatta, och länge skall hans minne lefva i varmt tillgifna undersäters hjärtan.

COLUMBIA,

officiellt organ för Columbia-konferensen, utgives den 1:sta i hvarje månad af Augustana Book Concern, Rock Island, Ill.

Redaktör: Pastor N. J. W. NELSON.
823 East 5th St. Moscow, Idaho

PRENUMERATIONSPRIS:

För helt år75 cents.
För helt år i förskott.....50 "
För helt år till Sverige.....65 "

OBSERVERA!

Datot å adresslappen utvisar, till hvilken tid tidningen är betald.

Då prenumeration insändes, framflyttas datot å adresslappen, hvilket utgör vårt kvitto.

Sker något misstag, så underrätta oss. Likaså om tidningen icke kommer regelbundet.

Tycker ni om tidningen, så tala om det för er granne och bed honom prenumerera.

Konferenskassörens adress:

Rev. CARL J. RENHARD,
150 N. 19 st., Portland, Ore.

Godt nytt år tillönskas COLUMBIAS alla läsare!

* * *

Ett årsskifte påminner oss om tidens snabba flykt. Så fort de försvinna, våra dagar och år! Blott en liten kort tid till, och så äro vi vid slutet af vårt lifs år. För somliga blir det kortare, för andra längre. Huru långt eller huru kort det blir, vet ingen mer än Gud. Dess större eller mindre längd betyder ju icke så mycket. Det är en dyrbar nådatid, eller som vi ha lärt i vår barnalära: en *viktig och oersättlig* nådatid. Frågan af främsta betydelse är därför, huru vi använda denna tid, dessa år, som den allgode Guden skänker oss här på jorden. Använda vi dem enligt hans vilja, eller bruka vi dem för själfviska ändamål? Hur ter sig vårt förhållande under det flydda året i ljuset af denna fråga? Hvad kan Gud få vänta af oss härvidlag under det år,

som vi nu förunnats att börja? Om vi använda tiden efter eget godtycke och icke efter Guds vilja, så äro vi brottsliga inför honom, och det är i högsta måtto ödesdigert att iklåda sig dylikt ansvar. Hvem vill med öppna ögon och vaket medvetande göra det? Men hvad vill Herren att vi skola göra? Kortligen hvad han genom sin profet säger: Söken Herren, medan han låter sig finna, och åkallen honom, medan han är när. Och till dem som hörsammat detta ord säger han: Vandren såsom ljusets barn. Detta allt är den gudomliga kärlekens maning till oss, att söka mottaga den nåd, som kan göra oss i sanning lyckliga, som kan skänka vårt hjärta frid. Vi böra hafva omsorg om vår fattiga själs frälsning och eviga salighet. Blott vi vid det eviga nyårets inträde få behålla vår själ såsom ett byte, betyder det ju mindre hur det jordiska har gestaltat sig för oss. Därför bland beslut, som må fattas, eller föresatser, som må göras med hänsyn till det ingångna året, bör detta ställas först: Jag vill i år tjäna min Gud och Frälsare. Gud gifve oss alla nåd att kunna fatta ett sådant beslut och sätta det i verkställighet. Då skall det blifva ett verkligen lyckligt år för oss, vare sig vi få se dess slut eller det får se vårt slut.

COLUMBIA lefver än! Eller skulle vi kanske säga: Hon har *upplått* och framträder i förändrad gestalt. Hon är ock något större än hon var i sin förra skepnad. Hvad tycka våra ärade läsare om förändringen? Fastän man i vanliga fall bör ställa fattade beslut sig till efterrättelse, så

ville vi dock denna gång icke gärna göra det. Ställningen var emellertid något brydsam, särskildt för den så ansenligt ökade utgifningskostnadens skull. I enskildt bref till prenumeranterna (utom dem som betalt inpå detta år) bådo vi om deras utlåtande, och nu mottaga vi dagligen flera bref med det mest uppmuntrande innehåll. *Allmänt* uttalas det hoppet, att COLUMBIA måtte lefva. En säger, att han visade brefvet efter gudstjänsten en söndag, och så fick han genast nio nya prenumeranter och har flera i sikte. En af pastorerna skrifer så här: "Om du *kan* och vill fortsätta tidningens utgifvande, skall jag af hjärtat tacka dig." Andra pastorer skrifu i samma anda. När således allas önskan synes vara, att COLUMBIA skall fortsätta med sina besök, så vilja vi tillmötesgå denna önskan och söka hålla henne vid lif. Men vi behöfva allas edert bistånd. Tidningens utgifvande i år kommer att kosta minst \$450. Hvar och en kan då själf lätt räkna ut, huru många prenumeranter, som behöfvas för att tidningen skall bära sig. Vi ha nu ungefär 600. Ogärna vilja vi höja prenumerationspriset. Om de som intressera sig för tidningen hjälpa till, så kunde nog antalet prenumeranter uppdrifvas till åtta eller nio hundra, så slippa vi höja priset. Äfven är det önskligt, att alla insända den lilla afgiften nu vid årets början. Bäst är att slippa sända tidningen på kredit. Det ligger i eder makt, ärade läsare, att bestämma, om COLUMBIA skall lefva eller icke. Vi kunna därvidlag föga göra. Icke skall vårt goda förtroende till eder komma på skam!

Genom det där beslutet har pastoral-konferensen naturligen frän-sagt sig tidningen och ansvaret för densamma såväl som bestämmelserätten öfver dess program. Således har den återgått i sin ursprunglige ägares händer och därmed tillika hela ansvaret. Hvad betydelse beslutet har på tidningens karaktär som konferensens officiella organ, äro vi något i det ovissa om! Är den nu eller är den icke konferensens organ? Hvem kan svara på den frågan? Emellertid kommer tidningen att utgifvas i samma anda som hittills. Den vill fortfarande vara en ringa budbärare församlingarna emellan, meddelande nyheter om verksamheten inom konferensen i den mån sådana välvilligt insändas af pastorer och andra. Vi bedja på det vänligaste, att alla vilja benäget ihågkomma oss med nyheter och annat godt material för tidningen med största möjliga regelbundenhet. Alla bidrag till innehållet för en viss månads nummer böra insändas till oss den 15 i månaden förut. Ju mer som kommer från och om vår egen verksamhet, desto värdefullare blir tidningen. Hvad på oss själf ankommer, så skola vi icke lämna någon möda ospard för att göra innehållet så lärorikt som möjligt. Endast det bästa vi kunna få till uppbyggelse och undervisning skall införas. Tidningen skall hållas möjligast ren från gnabb och strider och allt som icke kan tjäna Guds rike ibland oss till fromma. Några andra och stora löften vilja vi icke gifva.

Pastor J. A. Levin, som en följd af år såsom kateket arbetat på olika

fält inom vår konferens, men de senare åren stått i synodens missionsstyrelses tjänst som missionsarbetare på Douglas Island i Alaska, där han byggt en snygg liten kyrka, är nu åter medlem af vår konferens. Han är anställd å fältet Aberdeen, Hoquiam, Rochester och Ethel i Washington. Denne bepröfvade, trogne och ihärdige missionsarbetare hälsas på det hjärtligaste välkommen till konferensen och tillönskas Guds välsignelse i arbetet på det sannolikt åtskilligt stenbundna fältet!

Arbetet vid konferensens läroverk bedrifves med all önskvärd ifver och kraft, och det har att glädja sig åt en rätt ansenlig tillslutning af elever. I den mån det hinner bli mera känt af vårt folk och insikten om ett sådant läroverks stora betydelse samt värdet af en på kristlig grund byggd fostran mera allmänt inses, skall det för visso ock få glädja sig öfver ett allt mer förökadt lärjungantal. Såsom annorstädes i detta nummer i en skrifvelse från skolan meddelas, har en prydlig katalog på öfver 40 sidor nyligen utkommit. Sänden efter ett exemplar däraf och gören eder förtrogen med hvad vårt läroverk bjuder de kunskapssökande på. Katalogen erhålles gratis. Som af nämnda skrifvelse ock framgår, har en och annan sändt hvarjehanda gåfvor till skolan. Det låter uppmuntrande. Må många följa exemplet! Både natura och penninggåfvor behöfvas och äro kärkomna. Äfven vi ha något nytt i den stilen att omtala. För ett par dagar sedan kom ett bref från den ende prenumerant COLUMBIA har i långt af-

lägsna Bismarek, N. Dak. Det innehöll 50 cents i prenumeration för 1 år och därjämte "\$10 till byggnadskassan för eder skola i Coeur d'Alene." Och så tillägger den ädle gifvaren: "Mätte vi med våra små skärfvar i ödmjukhet tillbedjande nedfalla vid vår Frälsares kors, där han afplanade vår synd och skuld." Å skolans vägnar säga vi ett hjärtevarmt tack för denna gåfva! Sådana vänner äro en kristlig skolas bästa kapital. Från skolans president kom i dag ett bref med under rättelse, att han just återvändt från en subskriptionsresa till La Conner, Wash., och Vancouver, B. C. I L. tecknades \$1,062 och i V. \$141, och mera är ännu att förvänta. Det synes, att vår skola har vänner öfverallt, inom såväl som utom konferensens område. Gemensamt böra vi glädjas däröfver och tacka Gud därför.

I dessa dagar hållas de sedvanliga årsstämmorna i våra församlingar, då det flydda årets verksamhets resultat tages i närmare skärskådande och beslut fattas med afseende att befrämja arbetet under detta år. Dessa möten äro viktiga, och alla böra taga lifligt intresse och del uti desamma. På grund af meddelanden, som tid efter annan offentliggjorts i vår tidning, ha vi anledning tro, att allestädes gjorts goda framsteg, och att följaktligen orsak till glädje och tacksamhet till Gud förefinnes. För nästa nummer hoppas vi få redogörelser öfver stämmorna i *alla* konferensens församlingar!

På tal om sockenstämmor erinras vi om att konferensens årsmöte är

nära för handen. Blott något mer än en månad till och vi få samlas som konferens till sagda möte. Det hålles, som bekant är, i Westdale-församlingen i Troy, Idaho, hvarest ännu aldrig något konferensmöte hållits. Mötet tager sin början kl. 3 e. m. onsdagen den 19 februari. För nästa nummer torde vi få officiellt tillkännagifvande därom samt möjligen ock programmet eller predikantlistan och tillika teser för den offentliga diskussionen.

En vänlig vink till tidningens läsare i Troy och Moscow! De affärsmän å dessa båda platser, som så välvilligt understödja COLUMBIA genom annonser, förtjäna att i gengäld uppmuntras. Vi bedja därför vänligen, att man ihågkommer dem vid förekommande behof. Låtom oss patronisera dem som patronisera oss! Gören edra uppköp hos våra annonsörer och sägen därvid också till dem, att I sett deras annons i COLUMBIA. Både de och vi blifva eder tack skyldiga därför. Vore det icke för dessa annonser, skulle COLUMBIA ha dött för länge sedan utan beslut af någon som helst myndighet! Ett ord till den vise är nog.

Pastorala förrättningar.

VIGDA.

Af pastor B. F. Bengtson:
 den 12 okt.: John A. Anderson och Ida Olivia Erikson, båda från Marshfield.
 Af dr G. A. Anderson:
 den 20 nov.: Carl Blade och Edith Jensen, båda från La Conner.

Af pastor Martin L. Larson:
 den 16 nov.: Andrew Jackson och Hilda Sandberg, Seattle;
 den 23 nov.: Matt Sandström och Amanda Matson, New Castle, Wash.; samma dag: S. A. Bengtson och Olga E. Hanson, Seattle;
 den 25 nov.: Magnus Olson, Snohomish, Wash., och Anna Westman, Novelty, Wash.

DÖPTA.

Af pastor B. F. Bengtson:
 den 5 sept.: Carl Henry, son till mr och mrs John Eckhoff, North Bend, Ore.;
 den 8 sept.: Franc Fritz Herbeen, son till mr och mrs Herman Kynell, Marshfield;
 den 13 okt.: Else Maria, dotter till mr och mrs Alfred Gunell, Catchen Inlet;
 den 27 okt.: Ruth Airina, dotter till mr och mrs Ole P. Finne, West Marshfield;
 samma dag: Edith Mathilda, dotter till mr och mrs Mats Anderson, Marshfield;
 den 7 nov.: Ency Aurora, dotter till mr och mrs William Calhoun, North Bend, Ore.;
 samma dag: Ruth Ragnhild, dotter till mr och mrs John Hill North Bend, Ore.
 Af pastor Martin L. Larson:
 den 5 nov.: Carl Walter, son till mr och mrs Ruben Lundberg, Waterman, Wash. (medlemmar i Seattle);
 den 6 nov.: Astrid Ingeborg Viola, dotter till mr och mrs Carl P. Lundin, Seattle;
 den 8 nov.: Roy Jorgen son till mr och mrs Ernst Christianson, Tacoma;

den 9 nov.: Wenzel Linne, son till mr och mrs John Carlson, Seattle;

den 12 nov.: James Homer, son till mr och mrs Emmanuel Wetterström, Seattle (medlemmar);

den 17 nov.: William Albert, son till mr och mrs William Wenala, Seattle;

den 19 nov.: Helen Sofia, dotter till mr och mrs John J. Anderson, Kent, Wash.;

den 24 nov.: Hope Anna Grace, dotter till mr och mrs H. E. Turner, Seattle (medlemmar);

samma dag: John David, son till mr och mrs Theodore Turner, Seattle (medlemmar);

den 26 nov.: Dala Edla Johanna och Theodore Richard, barn till mr och mrs Carl Johan Borgstedt, Seattle;

den 27 nov.: Aili Lydi, dotter till mr och mrs Herman Kyllonen, Clinton, Wash.;

den 28 nov.: Glen Alfred, son till mr och mrs Alfred Johnson, Seattle;

samma dag: Ellen Violet, dotter till mr och mrs Henning Johnson, Seattle;

den 1 dec.: Carl Alfred, son till John Algot Forsgren, Seattle.

Af pastor V. N. Thoren:

den 3 nov.: Dorothea Helena, dotter till mr och mrs Alfred Johnson, Bothell;

samma dag: Sara Christina, dotter till mr och mrs Allen Grannis, Bothell;

den 11 nov.: Arvid Ivar Paul, son till mr och mrs Israel Norberg, Everett;

den 14 nov.: Hellen Elvira, dotter till mr och mrs Carl Carlson, Everett.

Af pastor N. J. W. Nelson:

den 22 dec.: Sennie Alice, dotter till mr och mrs Claus A. Lundquist, Moscow.

JORDFÄSTADE.

Af pastor B. F. Bengtson:

den 17 sept.: Laurence Morres och Morres, barn till mr och mrs Lars Skogen, North Bend, Ore.;

den 20 sept. afled Carl Nikolaus Edman under hans och hustruns tillfälliga vistelse i Fiskekil, Sverige;

den 28 nov.: Theodor Edmund Erikson.

Af pastor Martin L. Larson:

den 14 nov.: Nels Peter Johnson, 27 år, Seattle;

den 17 nov.: Philip Skarin, 37 år, Seattle.

Af pastor V. N. Thoren:

den 7 nov.: Mrs Dahlquist, Belingham.

Bref från pastor P. Carlson.

Från den vördade banbrytaren farbror Carlson fingo vi nyligen ett bref, som vi taga oss friheten införa, dels emedan det innehåller meddelanden om en synodaliurättning, dels och förnämligast emedan vi äro öfvertygade, att många här skola med glädje på så sätt höra från den äldrige trotjänaren. Brevet följer:

“Omaha, Neb., den 10 dec. 1907.

Käre br Nelson, Moscow, Idaho. En välsignad jul tillönskas. Jag går här ännu som vanligt. Min hälsa har en längre tid varit någorlunda. Ehuru jag resignerade för ett år sedan, så har jag ändå besökt de sjuka emellanåt; men vid årets början, då den nye föreståndaren tillträdde, infördes en annan ordning rörande

verksamheten bland patienterna, och sedan har jag icke regelbundet verkat ibland dem. Stundom har jag tänkt att resa till Moscow och stanna där. Men eftersom jag är vald att stanna här för lifstiden, så vilja våra föreståndare icke på villkor att jag skall lämna, utan stanna kvar. Får se huru det blir, om jag lever till nästa sommar.

Emellertid, Gud har varit och är god emot mig ovärdige och det både till kropp och själ. Herren vare lof för allt.

I dag fick jag COLUMBIA. Du får ursäktas, att jag icke betalt min skuld förr. Jag minnes icke hur det varit med betalningen förut, därför sänder jag en dollar i dag. Men du tyder på att COLUMBIA skall upphöra. Men jag röstar för att den skall fortsätta, ty så långt jag förstår och kan se, så behöfver konferensen en sådan.

Här går allt sin jämna gång, ja, mer än så, ty alla rummen äro fullpackade af patienter, och ändå är här icke rum för alla som vilja komma. Grunden är nu lagd till ett ålderdomshem samt äfven för att kunna rymma flera patienter.

Förliden söndag upptogs offer för eder konferens, \$7, och då lade jag därtill. . . .

Eder konferensskola synes gå framåt. Det var nog oväntadt, att den blef förlagd där. (Näml. i Coeur d'Alene.)

Jesus Kristus i går och i dag, ja, *i glädje och i sorg, i medgång och motgång, i lif och i död.*

Kära hälsningar från en gammal och utsliten. P. CARLSON."

(Det torde icke vara nödigt anmärka, att vi aldrig begärt eller väntat betalning för COLUMBIA af farbror Carlson. Red.)

Coeur d'Alene College.

Vid läroverket hade man ferier från tacksägelsedagens morgon till följande måndagsmorgon. Några studerande, som ej ha långt hem, togo tillfället i akt och tillbringade ett par dagar hos far och mor i älskad syskonkrets. Professorerna Johnson och Peterson besökte Spokane och höllo hvar sitt tal vid svenska församlingens tacksägelsefest. De som tillbringade tacksägelsedagen vid skolan läto den af vår skickliga hushållerska, fru Carlson, beredda kalkonen sig väl smaka.

Och snart är det jul igen! Hvad tiden går fort vid en skola! Höstterminen är snart slut, och vi tycka, att det är ej länge sedan den började. Den har, Gudi lof, varit en lyckad termin. Alla, både lärare och lärjungar, ha åtnjutit god hälsa och arbetat af hjärtats lust hvar och en på sitt vis. Lärjungeantalet har hvarje vecka ökats. Nästan allting har haft nyhetens behag och obehag med sig. Det flydda är som en dröm, och vi ha all orsak att tacka Gud för allt. Må skolan bli ett svar på den bön vi söndagligen bedja i våra tempel: "plantskola för Guds rike." Redan har den varit och är till välsignelse för konferensens församlingar och missionsfält. Professorerna Alexis och Peterson besöka turvis Spokane-församlingen och uppehålla den kyrkliga verksamheten under vakansen. Några af professorerna började för en tid sedan en engelsk söndagsskola vid läroverket. Den räknar redan sjuttio inskrifna barn af olika nationaliteter. Det mer af lägsna och aunars förgätna British Columbia har besökts. Prof. Liden

har rest omkring och predikat på en mängd platser däruppe och arbetar för tillfället i Vancouver, B. C.

Ehuru skolan ännu är ny och ganska litet känd, har den dock redan fått röna bevis på välvilja i både penninggåfvor och gåfvor in natura. Mr A. Wik i Fairfield, Wash., har sändt päron, äpplen, potatis m. m. Johnson Bros. i Monitor, Idaho, ha skänkt sex lådor utmärkt goda äpplen. Vi äro naturligtvis ytterst tacksamma för allt som göres och gifves för skolans väl. Såsom alla unga små se med längtan och hopp mot julen, väntande rara julgåfvor, så väntar äfven skolan. Skall man väl komma ihåg den lilla pysen, eller skall man kanske glömma honom?

En ny ganska snygg katalog har just i dessa dagar utkommit. Den sändes fritt på begäran till alla som önska se hvad som göres i skolans sju olika afdelningar.

En kär hälsning till läroverkets alla vänner. J. J.

I Nyårsnatt.

Det var midnatt. Sista timmen af det gamla året flytt, och kring nejden kyrkoklockor ringde in ett skifte nytt; och dess silfvertoner rena uti stjärnklar vinternatt trängde till min stilla kammar', där jag tyst vid fönstret satt.

Månget minne, glömdt och bleknadt, från de flydda årens lopp väckte kyrkoklockans toner åter i mitt sinne opp; minnen ifrån barndomsdagar, som för alltid svunnit bort, och en tår på kinden brände. — Barndomstiden var så kort.

Djupt i tankar så försjunken sist mitt öga trött sig slöt, då en röst i nattens timma tystnaden omkring mig bröt: "Vandrare på lefnadsvägen, lyssna till mitt maningsord, om du vägen rätt vill finna, lycklig blifva re'n på jord!"

Minnets ängel man mig kallar, där jag tyst bland människor går, utaf mängen ringa aktad, ja, förgäten år från år. Dock uti min bok jag tecknar allt hvad människor tänkt och gjort utaf godt och ondt på jorden, så af smått såväl som stort.

Hvad i synd och last bedrifvits, hemligt eller uppenbart, djupt i hjärtat jag inristar och en gång skall göra klart. Mången tafra, mörk och dyster, outplånligt tecknad står, och med eldskrift där är ristadt: Man får skörda hvad man sår.

Dock, om stundom mörk jag synes, där jag tyst bland människor går, blir jag ljus, lik solens stråle, då jag tecknar Herrens spår, huru han från nöd och fara mer än en gång hulptit har — och jag tacksambet då väcker för allt godt i flydda dar."

Morgon grydde. Hoppets ängel hälsade sitt: Godt nytt år! Upp att möta nya dagar! Minns, du dock ej ensam står! Om din väg af minnen skymmes, lyft din blick mot höjden opp! Minnet hör till gamla året — men med nyår följer hopp.

HILDA H.

Gif!

Allt det goda, du i själfviskt sinne vill behålla för din räkning blott, det du mister, men hvad gladt du gifver, kommer åter dubbelt skönt och godt.

MAJA.

Hjälp i rätt tid.

Det var en mycket vacker söndagsmiddag med strålände sol öfver hvita drifvor. Och ändå satt Elsa Welin inne i sitt rum vid skrifbordet. Hon hade lutat pannan mot handen och satt och tänkte. Framför henne låg Skans-kortet och där bredvid en biljett till en föreläsning, men intetdera lockade henne nu. Hon kom från kyrkan och satt och tänkte på predikan. Den hade gripit henne djupt, och för att i ro få begrunda den hade hon hastigt tagit farväl af dem hon träffat utanför och gått direkt hem. Hennes vänner föreslogo en promenad utåt landet i det härliga vädret, men hon var rädd för "fåglarna, som plocka bort ordet."

Predikan hade handlat om den tjänande kärleken, och pastorn hade talat om, att vi skola taga upp det arbete, som Gud lagt oss närmast, och att vi skola offra våra egna själfviska intressen för Herrens skull. Elsa genomgick af predikan så mycket hon kunde minnas och nedskref en del tankar i en liten bok, afsedd för detta ändamål. Det var så rätt och så sant och så klart allt sammans, tyckte hon, och visst ville äfven hon vara med i detta kärlekens arbete på jorden. Hon riktigt längtade efter att ett tillfälle snart måtte erbjuda sig. Nog var det behagligt att sitta här vid fönstret i solskenet, men —

Här afbrötos hennes tankar af att någon kom in i rummet. Elsa vände sig om för att se, hvem det var, som väckt henne ur hennes drömmar. Det var hennes bror Karl, och han var alltid välkommen.

"Elsa", sade han, "jag har en bön till dig."

Hvad kunde han vilja? Han såg helt allvarsam ut. Helt skälmaktigt såg Elsa på honom och frågade, hvad han befallde.

"Vill du följa med och spela i söndagsskolan? Vi ha ingen, som hjälper oss i dag."

I söndagsskolan! Elsa teg ett ögonblick. Glansen dog i de nyss så glada ögonen, och ansiktets lifliga uttryck försvann. För sin föreställning såg hon en mörk dyster sal med några fattiga barn, orgeln under all kritik — det var i sanning ingen harmoni i den taflan. Och så lång väg det var sedan!

Redan hade hon beslutat sig för att svara: "Jag vet inte — jag tror inte jag har lust — kanske någon annan kommer — jag är visst förkyld, tror jag — det är så långt — ja, det var rent förunderligt, så många ursäkter det fanns. Hon visste, att Karl skulle låta sig nöja med dessa ursäkter och gå ensam. Och så skulle hon — tänk, hur lockande! — ännu ett par timmar få sitta där i solskenet och njuta och drömma.

Men — så kom en tanke, stark, snabb. Hvad hade varit föremålet för hennes tankar för en kort stund sedan, och hvad hade varit hennes fasta beslut då? Likt klockor ringde för hennes öron orden från predikan: "Gif ut dig i tjänande kärlek! Gif ut dig i tjänande kärlek!"

Det bestämde hennes beslut. Hennes broder anade ej den strid hon kämpat—den hade blott varat några korta ögonblick, och hennes ansikte log åter gladt, då hon gaf sitt svar:

“Ja, det vill jag gärna.”

“Tack, min lilla syster! Jag trodde nog, att du skulle vilja hjälpa oss”, var broderns svar.

Elsa svarade icke något då, men då de voro på hemvägen ifrån söndagsskolan, berättade hon allt för sin bror, och de gladdes gemensamt åt Herrens herdetrohet, som ej låtit henne gå sina egna vägar, utan sändt “hjälp i rätt tid.” MAJA.

Erik.

Han var en underlig gosse, Erik. Född och uppväxt i skogsbygden hade han vuxit samman med dess något dystra natur — brådmogen, tänkande och allvarlig.

Han var nyss konfirmerad, då en ny präst kom till socknen. Mera visste icke Erik, ty hans hem låg afsides, och kyrkobesöken voro till följd däraf sällsynta. Men en dag hörde han någon omtala, att den unge pastorn vid ett tillfälle frågat själfva doktorn, “om han kände Jesus.”

Det hade väckt en viss förvåning, men på Erik gjorde det ett djupt intryck. — Det måste vara *levande* kristendom, tänkte han, och som om frågan varit riktad till honom själf, kunde han ej förjaga den.

Erik hade alltid tänkt, att kristendomslivet var något, som man sluter djupt i sitt innersta, och han beundrade pastorns frimodiga, ej om människofruktan vittnande handlingssätt.

Hur stor betydelse har ej det minsta ord eller handling!

Från den dagen började Erik söka, och hans natur var sådan, att han

ej skulle sluta att söka, förrän han funnit.

Syndakänslan var väckt hos honom ovanligt djupt, han hade ingen att rådfråga, allt svårare blef det.

Det var som att famla i de dystra skogarnas djup, han trasslade in sig i sin egen själs labyrinter.

Eriks omgifning förstod honom ej. De bannade honom för hans tungsinthet och tyckte, att han ej hade något särskildt att förebrå sig. — Att han var litet trög i arbetet ibland — han hade boken kär, och det kunde hända, att hans *inre* värld blef så liffull och lockande, att han glömde det yttre, han hade för händer — fick han umgälla hårda ord, hvarpå han aldrig svarade. —

På senare tiden läste han dock sällan, om han i stället i arbetet kunde finna en stunds glömska af sig själf, var han tacksam.

En ganska lång tid gick om, innan den unge pastorn en dag, under sina resor uppåt de mera afsides liggande byarna “fann” honom.

Det var icke svårt, att i Eriks anletsdrag spåra den “sökande” själen. Och pastorn lyckades att få ett enskildt samtal med Erik — hur han gick tillväga, kärleksfullt och fin-känsligt, förmådde han Erik att säga allt, som i månader plågat hans inre. När Erik slutat, tog pastorn vid; han talade länge.

Erik hörde förundrad på, han tänkte, att pastorn måtte äga en ovanlig människokänedom, som kunde så förstå *honom*. — visste ej, att en själs historia, där frälsningsbegäret är väckt, till sina hufvuddrag alltid är lika.

De knäföllo och pastorn bad. Erik

kände en viss lindring, men frid var det ej. Pastorn uppmanade honom att tro, Erik kunde icke tro.

“Så får du *bida* dig till tron”, sade pastorn slutligen, “det är icke den kortaste, och icke heller den lättaste vägen, men det är väg i alla fall.” Och därmed skildes de.

* * *

Det gick Erik som lärjungarna på förklaringsberget. — “När de upplyfte sina ögon, sågo de ingen utom Jesus allena.” — Allt måste vika, samvetskval, tvifvel, anfäktelser — det var då han lades på den sjukbädd, hvarifrån han ej skulle uppstå.

Man skickade efter pastorn.

Han kom i tid att se Erik med en sista ansträngning resa sig i bädden, och med jublande trosvisshet — tum för tum hade han kämpat sig till hvad orden innehöllo — sjunga Pontoppidans kända sång:

“Om någon mig utspörja vill
min grund till salighet,
om det ej hörer mera till,
som man bör hafva med,
förutan Jesu blod och sår,
som man så ofta höra får,
jag svarar då: min grund är god,
den heter Jesu blod.

Det är den fasta klippegrund,
som evigt skall bestå;

ja, ock uti min sista stund
jag hvilar tryggt därpå,
och när jag hän från världen går,
så sjunger jag om Jesu sår,
och Lammets blod är nyckelen
till själfva himmelen.”

De sista raderna tog han om, ett leende spred sig öfver hans drag, hufvudet sjönk tungt mot kudden, en svag rossling. . . .

Hans oroliga ande, hans plågade själ hade funnit den hvila och frid, han så länge sökt.

I rummet var tystnad.

Eriks föräldrar och syskon voro samlade, sorgsna och bäfvande — ingen hade trott, att slutet var så nära.

Men pastorn stod upp och läste:

“Många skola renade, luttrade och bepröfvade varda, och de ogudaktiga skola föra ett ogudaktigt väsende, och de ogudaktiga skola icke akta det, *men de förståndiga skola akta det.*

. . . Vål är honom, som då förbidar . . . tills ändan kommer, och hvila dig, att du må uppstå i din del, när dagarna hafva en ände.”

Den kvällen fann Eriks mor i en för henne ovan sysselsättning — att tänka. Hennes underlige gosse, som hon i lifvet föga förstätt, hade genom sin död talat tydligt nog.

Den inre oron blef henne slutligen öfvermäktig, hon kastade en duk om hufvudet och skyndade ut i vinterkvällen.

Ensam vandrade hon de hvita vägarna — norrskenet flammade på himlen, och stjärnskotten föllo — men i hennes hjärtas mörker, som den första strålen af ljus, framträngde i dunkel hågkomst de länge glömda orden: “*Se, jag gör allting nytt.*”

ELVI.

Han beder för dig.

Vi hafva sett och vittna, att Fadern har sändt sin Son till en Frälsare för världen. 1 Joh. 4: 14. Så var Johannes vittnesbörd, och samma ord ljuda ännu i dag från deras läppar, som kommit till Jesus med ett hungrande hjärta. Det runna blodet ropar inför Gud om nåd och förbarmande mot syndare.

En natt förliden sommar hade jag en underbar dröm, en dröm, som jag aldrig kan glömma. Jag fick i den drömmen skåda djupt in i det lidande min Frälsare hade att utstå, då han bar all världens synder. Jag tyckte mig se Jesus omgifven af en eld, och törnekronan på hans hufvud stack sina taggar djupt ned i den sargade pannan. Han stod där så uttröttad; blicken var så matt. Den eljest af himmelsk glans så strålande Herren tycktes så sorgsen och öfvergifven.

Ja, var det icke så Jesus fick lida, var det icke en smärtornas väg han fick gå? Och frågar man, hvarför så skulle ske, svarar Guds ord: Han är sargad för våra missgärningars skull och slagen för våra synders skull; näpsten ligger uppå honom, på det att vi skulle hafva frid, och genom hans sår äro vi helade. Es. 53: 5.

Du yngling, du jungfru, du har kostat Jesu dyra blod. För dina synder, som du kanske ännu trifves uti, har det runnit, just för dem har han lidit. 'Vill världen och synden dig bjuda sin glädje', så fly undan, den blir dyrköpt till slut och är snart förbi. Men önskar du sann och varaktig glädje, så kom till Jesus; hos honom skall du finna en glädjekälla, som aldrig utsinar, en fröjd, som varar icke blott för tiden utan ock för evigheten, ty glädjekällan är Frälsaren själf. Nu till sist en fråga: Har du börjat dricka ur denna lifvets källa, har du mottagit Herren Jesus i ditt hjärta? Om så icke är, så dröj ej längre, utan skynnda dig att räcka Frälsaren handen, ty då först får du erfara en ren och

levfande glädje. Och ledd af den trofasta handen kan du då under allt, som möter på vägen hemåt, med sångaren af hjärtat upstämna:

Tryggare kan ingen vara
än Guds lilla barnaskara —
stjärnan ej på himlafästet,
fågeln ej i kända nästet.

Hvad han ta'r och hvad han gifver,
samme Fader han förblifver.
Och hans mål är blott det ena:
Barnets samma väl alena.

A. St.

Öfvergif djäfvulen och hans gärningar.

“Vetande att vår gamla människa har blifvit korsfäst med honom, på det syndens kropp må varda om intet, att vi icke mer skola tjäna synden.” Rom. 6: 6.

Då en främling för några år sedan anlände till franska gränsen, blef han anhållen af två tullbetjänter, som frågade om han medförde några förbjudna varor. “Icke hvad jag vet”, svarade den resande. “Hvad har ni uti er kappsäck?” Endast linne och gångkläder.” “Kappsäcken måste undersökas.” “Såsom I finnen för godt, mina herrar. Viljen I blott vara goda och föra mig till den där bänken, så att jag, medan I företagen undersökningen, kan få någon hvila, ty jag är ganska trött.” Tullbetjänterna uppfyllde den resandes begäran och genomskötte med stor noggrannhet, icke allenast kappsäcken, utan äfven hans fickor och portföljer. Då de slutat, sade främlingen: “Tillåten mig meddela er något, hvarpå jag i anledning af edra efterspaningar kommit att tänka. Vi resa alla

till ett land, dit inga förbjudna varor få införas. Om jag medför spetsar eller andra dyrbarheter, skullen I frångå mig dem och dessutom ålagt mig att erlægga en betydlig plikt. Huru många människor resa icke mot evigheten, medförande varor, hvilka efter de himmelska lagarna äro förbjudna, såsom bedrägeri, vrede, högmod, dryckenskap, ökyshet, lögn, girighet, hat, afund, förtal och många andra laster, hvilka för detta rikes stora och mäktiga konung äro vederstyggliga kontraband. Förteckningen på sådana förbjudna varor är mycket längre än den, som I hafven att ställa er till efter rättelse. Den, hvilken vid vår ankomst inom detta rikes gränser skall undersöka hvad vi medföra, har en ganska skarp blick. Ingenting undgår hans uppmärksamhet, och en enda förbjuden vara är tillräcklig att ådraga den skyldige ett mycket hårdt straff, nämligen evigt fängelse och eviga plågor. Domen, som på förhand blifvit afkunnad, är undertecknad af honom, hvars ord måste gå i fullbordan och som lyda så: "Viken ifrån mig I alle, som eftersträfven hvad orätt är." Nu står det så till, att vi af naturen blott äga sådant, som i himmelen är förbjudet. All vår

egendom, med hvilken vi inkomma i världen, och som vi sedan gjort allt för att öka, består af förbjudna varor. Därför har himmelens konung, som är kärlek och barmhärtighet och icke vill att någon skall förgås, sändt sin ende Son för att frångå oss dessa förbjudna varor och i deras ställe förse oss med dyrbara ting, hvilka inom hans rike gälla. Denne utskickade är Jesus Kristus, som kommit för att bära våra öfverträdelse, borttaga våra synder och gifva oss sina rättfärdighets kläder. Salig den människa, hvilken genom hans nåd fått sina synders förlåtelse och på den stora visitationsdagen befinnes rengjord i hans heliga blod." Främlingens ord gjorde på tullbetjänarna ett sådant intryck, att de i afskedets stund yttrade den önskan, att det icke måtte vara sista gången de sammanträffade med en person, som gifvit dem så nyttiga lärdomar.

Du, min läsare, går emot evigheten, mot ett rike, där intet besmitterligt skall inkomma. Se därför till, medan du är på vägen, att alla förbjudna ting blifva bortrensade. Glöm icke, att hvarje stund bada i den brunn, som är öppen emot synd och orenhet, så skall du, när de himmelska syningsmännen komma och undersöka dig, befinnas ren.

MOLINE } PIANON OCH ORGLAR

äro till alla delar mera omsorgsfullt byggda än alla andra och hafva således en mera klar och fyllig ton samt vara längre. De säljas nu billigt. Kataloger och prislister erhållas gratis genom att tillskrifva
J. PETERSON CO., Moline, Ill.

Betlehemsstjärnan.

Du strålande Betlehemsstjärna,
som lyste de vise en gång,
till dig vill jag skåda så gärna
och lyssna till änglarnas sång
om barnet i Betlehems krubba.

Det barnet min Frälsare blifvit,
pris vare Guds salighetsråd!
Sin enfödde Son han oss gifvit,
att vi skulle frälsas af nåd,
o, må vi då fröjdas och sjunga.

Guds heliga ord må det vara
den stjärna, som leder min gång,
tills jag för Guds anlete klara
får höja min jublande sång
om barnet i Betlehemskrubban.

COUR D'ALENE COLLEGE

COUR D'ALENE, IDAHO.

Vårterminen vid Columbia-konferensens läroverk börjar den 6 januari 1908. Grundlig och tidsenlig undervisning meddelas af skickliga lärare i alla ämnen, som tillhöra följande fullständiga afd.:

ACADEMIC DEPARTMENT
BUSINESS COLLEGE
CONSERVATORY OF MUSIC

För vidare upplysningar tillskrif
läroverkets president

J. JESPERSON,

Cour d'Alene, Idaho.

TROY ANNONSER.

William Smith,

Groceries and Dry Coods.

Mitt mål är städe att göra mig förtjänt af mitt eget folks förtroende Vidare kommer jag att arbeta för vårt svenska samhälles framgång. Ju mer Ni understödjer mig desto mera förmår jag å min sida. För varor af bästa kvalitet och lägsta priser kom ihåg

THE TROY.

Wm. Smith. Troy, Idaho

Olson & Johnson

Möbel- & Järnhandel

Stort och välsorteradt lager.
Priserna de billigaste.

TROY

IDAHO

Svenskt apotek

Doktorsrecept expedieras prompt
och omsorgsfullt.

Färger, Oljor, Böcker, Skrifdon m. m.,
allt som tillhör en välordnad apotekar-
rörelse, alltid på lager.

Alla slags Kodaks och Kodak tillbehör.

C. V. JOHNSON

Troy, Idaho

A. P. DETHLOFS

Svensk Skräddare.

Hattar och Herrekiperingsartiklar.

☞ Gör mig ett besök! ☞

TROY

IDAHO

Call on

GEORGE SAAD

For

GUARANTEED HARNESSSES.

TROY, IDAHO.

Marble and Granite Works.

Moscow, Idaho.

Dealer in Monuments and Head Stones at the lowest price possible for first class work and material. I sell Monuments from \$10 and up to suit customers. Large stock to select from. Geo. H. Moody, Prop.

By your

Drugs and Stationery of

L. A. TORSÉN

Moscow, Idaho.

Moscow Commission Co.

Dealers in Hay, Grain, Flour, Feed, Wood, Coal, Genesee Flour, Poultry Supplies. Manufacturers of M. & M. Chick Feed.

Phones: City 348, Rural 376.

Latah County Abstract and Title Guarantee Company.

Only Bonded Abstract Co. in Latah County

S. R. H. McGowan Sec'y, Moscow, Idaho

NILS PETERSON

PLUMBING AND HEATING

Fourth and Jackson Sts.

Moscow, Idaho

D. H. Holman, Dentist.

Something new in Artificial Teeth.

I have invented an appliance to attach to all artificial teeth to keep berry seeds and all foreign bodies from getting under the plate and hurting the mouth, and holds plates much tighter. Teeth extracted without pain by use of local anesthetics. No hypodermic needle. Only best materials used.

Office in White Block, Moscow, Idaho.

Det bästa är alltid det billigaste, och det är hvad ni får hos

Geo. Creighton,

parti- och minuthandlare med

Tyger, Kläder och Skor

SVENSKA TALAS.

Moscow, Idaho.

Hagan & Cushing

Första klassens

Kötthandel

BUTIK Å MAIN STREET

Högsta kontanta pris betalas för biff, fläsk, fårkött och fjäderfä.

Potlatch Lumber Co.

COAL

W. H. Conner, Mgr.

Empire Hardware Co.

General Hardware, Paints, Oil, etc.

We want your trade.

Moscow

Idaho

Moscow Livery Barn

Ferguson & Canham, Props.

Hacks and Rigs for all occasions at reasonable prices. Special attention given to transient trade. Horses stabled and fed. Phone 611

Fourth and Jackson sts., Moscow, Idaho.

Third Street Meat Market

Price & Kitley, Props.

Fresh and Cured Meats always on hand

Moscow, Idaho.

Prenumerera på Columbia. Blott 50c för helt år. Moscow, Idaho

Why is the Greater Boston

the fastest growing store in the state? — There must be a reason and there is. — It's the prices, the Fair and Square treatment to all alike, and carrying as we do by far the greatest and best stock. But we have only begun to grow; it's going to take an entire block yet. Watch and wait.

Williamson.

Both Phones

Dr. Joseph Aspray

Physician and Surgeon

Office in Skatteboe Block Moscow, Idaho

T. B. McBryde, Dentist

Office over State Bank, Moscow, Idaho

H. P. EGGAN,

Skandinavisk Fotograf.

Porträtter insätts i ram.
Rikhaltigt förlag af taffor.

3:dje gatan, - Moscow, Idaho.

Spotswood & Veatch

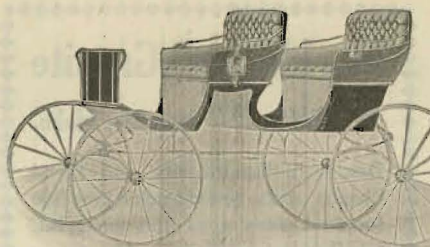
Real Estate and Insurance

Moscow, Idaho

G. WEBER

Maker and dealer in Harness, Saddles, Ropes, Horse Blankets, Whips, Tents and Awnings. Gall Cure and Stock Food.

Moscow, Idaho,

All styles of Vehicles and Farm Implements,
Butterfield-Elder Implement Co., Ltd.

Wm. Hunter

Farm and City Property for sale
Moscow, Idaho

GRICE & SON

Furniture Carpets and Linoleum
Opp. Hotel Moscow, Moscow, Idaho

C. F. Watkins

for up-to-date Dentistry. Crown and Bridge work a specialty. All work Guaranteed.

Moscow

Idaho

CHILDERS BROS.

Fresh and Home-made

CANDIES, ICE CREAM & SOFT DRINKS

MOSCOW,

IDAHO.

E. E. Ostroot, Real Estate.

Improved Farms in the Famous Palouse Country. Timber Claims located. B. C. Timber and Alberta Wheat land for sale cheap.

Moscow, Idaho.

COLUMBIA

Vol. IX. Jan. 1 1903 No. 1

Published monthly by the Augustana Book Concern, Rock Island, Ill. Terms, 50 cents a year. N. J. W. Nelson, Editor.

Entered at the post office of Rock Island, Ill., as second class matter.